CORNELIU COPOSU - BIOGRAFIE

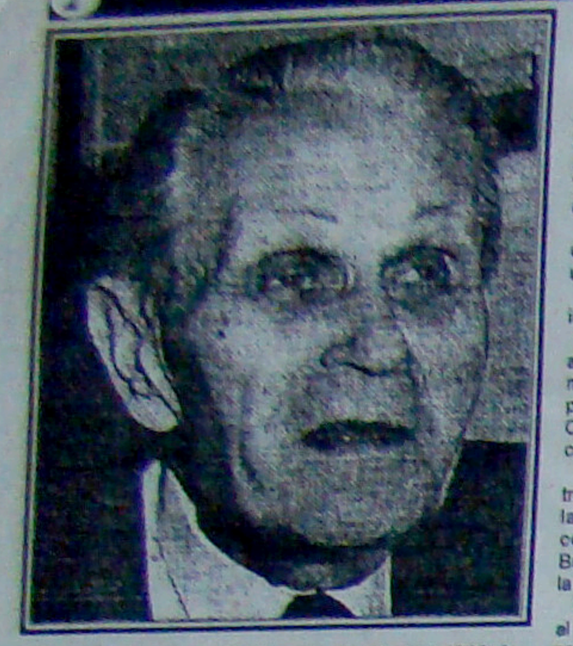

«Corneliu Coposu a văzut lumina zilei în anul 1916, în luna mai, ziua 20, în comuna Bobota, judeţul Sălaj.

Tatăl lui, protopopul Valentin Coposu, asesor consistorial al Episcopiei din Oradea, era fiul preotului Grigore Coposu, din comuna Bobota, judeţul Sălaj.

Este unul dintre marii luptători pentru Unire şi deputat la Marea Adunare de la Alba-Iulia, ales de români din Comitatul Simleul Silvaniei, şi arestat după întoarcerea acasă, a fost închemnţat la Debreţin şi Budapesta şi eliberat de armatele române, comandate de generalul Mosoi.

Mama lui Corneliu Coposu, Aurelia Ancean, era fiica preotului Ancean Iulian, din comuna Surduc, judeţul Sălaj, nepoata preotului Gavriilă Vaida, şi înrudită cu familia marelui luptător Ilie Măcelaru.

Tainele alfabetului le pătrunde în şcoala primară din satul său natal, apoi face studiile liceale în cetatea de cultură a românismului, Blaj. Înzestrat de la natură cu o strălucitoare inteligenţă, foarte receptiv la toate studiile, este premiantul liceului. Era foarte iubit de profesori şi respectat de colegii lui.

După terminarea studiilor de liceu, urmează Universitatea la Cluj, la Facultatea de Ştiinţe Juridice şi Drept Administrativ. Între anii 1934-1940, Corneliu Coposu se avântă în luptă, în viaţa publică din Cluj, organizând Tineretul Universitar al Partidului Naţional Ţărănesc, rostind cuvântări pline de convingere la diferite întruniri, şi dezvoltă o bogată activitate jurnalistică, scrind peste trei sute zece articole în presa de partid şi presa independentă a timpului, din care amintim: "Patria", "România Nouă", "Soia dreptăţii" şi "Ţara de mâine" a lui Bucur Şichiopu.

În aceste articole, Corneliu Coposu atacă o largă paletă de probleme politice, sociale, culturale şi memorialistice cu un deosebit talent şi competenţă.

O deosebită activitate dezvoltă în combaterea iredentismului maghiar.

În articolele lui, prezintă marelui public gândurile politice ale lui IULIU MANIU pentru democraţie şi este evidenţiată în mod deosebit lupta contra dictaturii lui Carol al II-lea, motiv pentru care este arestat şi condamnat de Tribunalul Militar Cluj la 60 de zile temniţă pentru insulte la adresa Regelui, pe care le execută la penitenciarul din Cluj.

La 30 august 1940, când în mod vremelnic s-a rupt din trupul ţării jumătate din Ardeal, s-a refugiat cu IULIU MANIU la Bucureşti, alături de care a trăit până ce temniţele comuniste i-au despărţit în 1947. Înainte de a pleca la Bucureşti, a evacuat arhiva lui IULIU MANIU, de la Badacin la Mitropolia din Blaj.

Începând cu anul 1936, timp de 11 ani este secretarul politic al lui IULIU MANIU, stă alături de el, zi şi noapte, în aceşti ani, şi-l ajută în munca politică pe care acesta o dezvoltă în această perioadă. În timpul războiului, lucrează alături de IULIU MANIU şi-l ajută în eforturile lui de a ţine legătura cu Aliaţii prin Cairo, Liverpool, Stockholm şi Ankara. Ţine ascuns aparatul de emisie-recepţie donat lui Maniu de armata britanică. Cifrează şi descifrează sute de telegrame trimise de IULIU MANIU Puterilor Aliate. În timpul celor patru ani de conducere militară a ţării. Îl însoţeşte pe Maniu la întrevederile cu diferiţi diplomaţi occidentali, cu diplomaţi români filo-aliaţi. În casa lui , din strada Marcovici nr. 9, organizează întâlnirile lui Maniu cu Lucreţiu Pătrăşcanu în mai multe rânduri, în cursul anului 1944, ceea ce era un act de mare curaj în acea perioadă, când Siguranţa Română şi Gestapo-ul german erau deosebit de vigilente.

În anul 1942 se căsătoreşte cu D-ra Arlette Marcovici, fiica generalului român Marcovici, a cărei mamă era de origine franceză. Fericirea le-a fost de scurtă durată, deoarece Corneliu Coposu este arestat în 1947, iar soţia lui, în anul 1948, este implicată într-un proces de înaltă trădare şi condamntă la 20 ani temniţă grea, şi moare după 14 ani în temniţele comuniste.

În anul 1947, la 14 iulie, este arestat la sediul Partidului Naţional Ţărănesc şi condamnat pentru înaltă trădare a clasei muncitoare şi crimă contra reformelor sociale. Timp de 17 ani şi 8 luni a fost Întemnişat şi chinuit în cele mai grele închisori: Aiud, Piteşti, Craiova, în lagărele de muncă de la Midia, şi supus unui regim de exterminare la Râmnicu-Sărat, unde a stat singur în celulă aproape opt ani fiind nevoit să vorbească singur cu pereţii, pentru a nu-şi pierde graiul. Nici chinurile cele mai grele, nici metodele cele mai diabolice nu l-au înfrânt, le-a suportat cu demnitate şi stoicism, şi-a păstrat până la capăt crezul politic.

În toate închisorile pe unde a trecut, a organizat şi ajutat membrii partidului, pe care i-a încurajat, i-a îmbărbătat să nu cedeze şi să-şi păstreze sufletul curat.

După eliberare, în 1964, este trimis cu domiciliu obligatoriu în Bărăgan, unde a fost pus la munci deosebit de grele.

A intrat în politică, fiind elev de liceu. A organizat tineretul universitar naţional ţărănist din Cluj în perioada când îşi făcea studiile universitare.

Preşedinte al Organizaţiei Partidului Naţional Ţărănesc din judeţul Sălaj în 1944, unde a şi candidat în alegerile din 1946.

Secretar general adjunct al Partidului Naţional Ţărănesc din 1945.

Secretar al Delegaţiei Permanente a Partidului Naţional Ţărănesc din 1947.

După 2 ani de domiciliu obligatoriu în Bărăgan este eliberat, dar în permanenţă urmărit, hăituit, de organele represive ale Securităţii.

Chemat la sediul Securităţii de sute de ori, i s-au efectuat 27 de percheziţii domiciliare.

La 2 februarie 1967, fiind în clandestinitate, a reuşit să afilieze Partidul Naţional Ţărănesc la Internaţionala Creştin Democrată, adăugind la vechea titulatură a formaţiunii politice pe care o conducea, titlul definitoriu de "PARTIDUL NAŢIONAL ŢĂRĂNESC CREŞTIN DEMOCRAT".

Participant activ la Revoluţia din 21-22 Decembrie 1989, în zona Universităţii şi Televiziunii.

La 22 Decembrie 1989, sprijinit de un mănunchi de fruntaşi politici, aderenţi ai Partidului Naţional Ţărănesc, supraviţuitori ai puşcăriilor comuniste, a repus în activitate Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat şi a fost ales preşedinte al acestui partid.

În calitate de preşedinte al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, în perioada de după Revoluţie, a reprezentat linia politică a Opoziţiei în ţară, în raporturile cu puterea politică şi cu celelalte partide politice.

A stabilit legătura partidului cu majoritatea ambasadelor străine din România. A întreţinut legături de colaborare cu partidele de opoziţie, cu formaţiunile politice şi apartinice, cu organizaţiile culturale din România, cu sindicatele şi ligile sindicale. A organizat Partidul în toate judeţele şi sectoarele administrative ale Capitalei. A ţinut expozee, a dat interviuri şi a publicat articole în presa Partidului.

A întreprins numeroase vizite în ţările occidentale, unde a fost invitat de marile personalităţi politice occidentale şi a ţinut conferinţe de presă la Paris, Londra, Budapesta, Atena, Bruxelles şi Luxembourg.

A stabilit relaţii de colaborare cu partidele creştin-democrate din occident, din centrul şi sud-estul Europei.

A condus campania electorală din 1990 a PNŢCD, în condiţii de ostilitate, violenţă a puterii politice aflate la conducere în acel moment. A difuzat prin mijlocirea emisiunilor de radio şi televiziune doctrina şi punctul de vedere al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin Democrat la ordinea zilei.

A stabilit legături de colaborare cu Partidele Populiste şi Agrariene din toate ţările Europei.

Între 1938 şi 1990 nu a părăsit ţara.

A condus Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat cu autoritate, clarviziune, competenţă şi cu o vigoare care a stârnit admiraţia tuturor.

Corneliu Coposu este o personalitate complexă, a cărui trăsătură dominantă este integritatea morală, pe care nu o pot contesta nici adversarii lui. Şi-a apărat cu energie, hotărâre şi fermitate convingerile şi idealurile pentru care a luptat de-a lungul întregii sale vieţi. Drumul său este un drum drept, pe care l-a parcurs cu cinste, demnitate, corectitudine şi fermitate.

La capitolul demnităţii naţionale, a întors în cartea neamului o filă de istorie, pe care nimeni, niciodată, nu va îndrăzni s-o dea înapoi.

Iată de ce îl considerăm încadrat în categoria de oameni aleşi ai României de azi şi de mâine.

Viaţa lui Corneliu Coposu se află dintotdeauna la punctul de întâlnire cu idealul naţional, într-o unitate de acţiune continuă, fără a avea nevoie de preamăriri şi cuvinte mari. Are înainte ţinta sigură a acestui ideal. Nu se abate de la aceasta, ceea ce dă înălţime de gând şi de suflet acestui om.

De aceea, Corneliu Coposu are ceva din Stigma celor aleşi, a celor hărăziţi să ducă până la capăt o idee cu mijloacele cele mai curate, mai umane.

Corneliu Coposu este o culminaţie a străduinţelor şi persistenţei întru moralitate. El a reuşit să reziste la nenumărate ameninţări josnice şi injurii, păstrându-şi calmul şi caracterul în faţa pericolelor de a-şi pierde viaţa.

Modelul etic pe care Corneliu Coposu îl reprezintă în istoria politică a Ţării noastre este natural şi autentic.»

Dr. Ioan Pompei Groza - *«Corneliu Coposu - o viaţă pentru o idee»* - Bucureşti, 1991

DOSARELE SECRETE ALE SECURITĂŢII / Ceauşescu era informat că "într-o conjunctură favorabilă, PNŢ ar putea deveni partid de opoziţie"

Emigraţia română îi indicase preşedintelui american Nixon să ia legătura cu Corneliu Coposu, reprezentantul oponenţilor regimului

Notă informativă Strict secret
23 mai 1974

"În cadrul urmării informativ-operative a persoanelor ce au făcut parte din fostul Partid Naţional-Ţărănesc, s-au obţinut informaţii din care rezultă că, unele dintre acestea, îndeosebi cele care au deţinut funcţii de conducere, folosind diferite pretexte, continuă să menţină legături între ele şi să comenteze, de pe poziţii naţional-ţărăniste, evenimentele interne şi externe. În ultimii ani, întâlnirile lor au fost mai frecvente şi au avut un caracter organizat, emiţându-se şi ideea că, **într-o conjunctură favorabilă, PNŢ-ul ar putea deveni partid de opoziţie**, virtuali conducători fiind consideraţi **Coposu Cornel**, fost secretar general adjunct al PNŢ şi **Hudiţă Ion**, fost secretar general al PNŢ.

Anterior vizitei preşedintelui SUA în RSR (1969), Coposu Cornel a primit copia unui memoriu adresat de emigraţie către oficialităţile americane, în care, printre altele, menţiona ca Nixon să ia legătura cu reprezentantul opoziţiei din RSR, Coposu Cornel. Acest aspect a fost adus la cunoştinţă mai multor PNŢ-işti de către Coposu Cornel, în cadrul unor întâlniri organizate.

În luna octombrie 1970, **Coposu Cornel** şi **Hudiţă Ion**, fost preşedintele tineretului PNŢ pe ţară, au organizat o întâlnire la domiciliul lui **Anca Victor**, membru în C.C. al PNŢ, cu fostul ziarist **Leonida Romanos**, la cererea acestuia, care a venit în ţară cu sarcini din partea emigraţiei, pentru a discuta cu reprezentanţii PNŢ-ului oportunitatea cooptării lui **Penescu Nicolae**, stabilit definitiv la Paris, **în Comitetul Naţional Român**, problema foştilor deţinuţi din România şi a libertăţilor cetăţeneşti. La această întâlnire au mai fost de faţă: **Bratu Alexandru**, fost preşedinte al organizaţiei de tineret PNŢ, pe regionala Moldovei, **Diaconescu Ion**, membru în C.C. al tineretului PNŢ, **Ionescu Nicolae Galbeni**, preşedintele circumscripţiei 18 tineret PNŢ, din capitală, **Bărbuş Ion**, preşedintele tineretului universitar naţional-ţărănesc, **Mocanu Gheorghe, Coconeţi Victor** şi **Maria Achim**, membri PNŢ. Participanţii la discuţii au avut păreri diferite, unii fiind de acord cu cooptarea lui **Penescu Nicolae**, iar alţii şi-au manifestat dezacordul, considerându-l trădător. Totodată, i-au informat verbal pe ziaristul **Leonida Romanos** despre situaţia lor prezentă, ca foşti condamnaţi, şi au purtat discuţii tendenţioase la adresa regimului din ţara noastră şi a comunismului în general.

După această dată, persoanele în cauză au continuat să se întâlnească, folosind ca pretexte onomastici, botezuri, înmormântări, ocazii cu care au purtat şi discuţii de pe poziţii naţional-ţărăniste. Caracteristică este întâlnirea din 10 mai 1972, organizată la domiciliul lui **Coconeţi Victor**, la care au participat **Ionescu N. Galbeni, Diaconescu Ion, Coposu Cornel, Puiu Ion** şi gazda, unde au discutat, printre altele, problema stabilirii atitudinii programatice a PNŢ, privind politica internă şi perspectivele politice externe ale României, în situaţia când PNŢ ar fi chemat să propună soluţii, în afara guvernării comuniste. Tot atunci, au mai stabilit să se întâlnească lunar, în ocazii când să dezbată una sau două teme, pe bază de conspecte, în legătură cu situaţia agrară şi a proprietăţii, problema tineretului şi educaţiei, problema economică şi a politicii externe. În cadrul discuţiilor, s-au fixat jaloane pentru fiecare problemă, stabilindu-se ca expunerile la viitoarele întâlniri să dureze circa 20 minute de dezbateri şi să se concretizeze, în final, concluziile. Participanţii au hotărât ca, pentru întâlnirile următoare, să racoleze la acţiunile lor pe **Bratu Alexandru** şi **Demetrescu Camill**, stabilind ca prima întâlnire să aibă loc pe 24 mai 1972. Intervenind decesul unui cunoscut de-al lor, întrevederea proiectată a fost amânată, până pe data de 15 iunie 1972, care a avut loc la locuinţa lui **Ionescu Nicolae Galbeni**.

În luna ianuarie 1973, cu ocazia înmormântării lui **Cezar Spineanu**, fost preşedinte al organizaţiei PNŢ din judeţul Dâmboviţa, **Puiu Ion, Bratu Alexandru, Ionescu Nicolae Galbeni** şi **Anca Victor** au pus în discuţie necesitatea comemorării a 100 de ani de la naşterea şi 20 de ani de la decesul lui **Iuliu Maniu**. Ulterior, la domiciliul lui **Anca Victor, Coposu Cornel** şi **Puiu Ion** au discutat marcarea acestor date printr-un parastas şi, în acest sens, şi-au pus problema să determine pe **Pop Ionel** - nepotul lui **Maniu** - să dea un anunţ în presă. Scontau ca la această acţiune să fie o participare numeroasă şi să demonstreze că, în fapt, PNŢ există.

Acţiunea respectivă a fost prevenită prin luarea unor măsuri de avertizare de către organele de securitate.

Din materialele informativ-operative obţinute, rezultă că **Puiu Ion, Ionescu N. Galbeni, Bratu Alexandru** şi alte legături ale acestora, în grupuri restrânse, au manifestări duşmănoase la adresa regimului din ţara noastră. Conform planului de măsuri aprobat de conducerea ministerului, în luna martie a.c. a fost contactat, în secret, **Puiu Ion**, care a adoptat o poziţie negativă şi arogantă, afirmând că se consideră şi în prezent conducător al tineretului PNŢ. În declaraţia dată cu acest prilej confirmă că, după anul 1968 şi până în prezent, s-a întâlnit, în diverse ocazii, cu PNŢ-iştii foşti condamnaţi, ca **Ionescu Nicolae Galbeni, Coposu Cornel, Diaconescu Ion, Anca Victor, Bratu Alexandru, Borcea Ion** şi alţii (elemente care au deţinut funcţii de conducere în PNŢ) când printre altele, au făcut comentarii politice asupra evenimentelor în curs. De asemenea, confirmă întâlnirea din anul 1970 de la locuinţa lui **Anca Victor** cu ziaristul **Romanos**, unde a fost convocat de **Cornel Coposu**, iar el i-a anunţat pe **Ionescu N. Galbeni**, căruia i-a comunicat scopul întâlnirii şi că participanţii au acceptat nuanţat ideile anticomuniste puse în discuţie, precum şi cooptarea în C.N.R. a lui **Penescu Nicolae**. Acest aspect este confirmat şi de Anca Victor, în declaraţiile date în luna mai 1974.

Puiu Ion mai relatează că, în anul 1972, s-a întâlnit de mai multe ori, la locuinţa lui Coconeţi şi Ionescu Nicolae Galbeni, cu foştii PNŢ-işti menţionaţi şi, în linii generale, confirmă discuţiile purtate cu privire la vizita preşedintelui **Nixon** în RSR, când emigraţia indicase ca **Nixon** să ia legătura cu **Coposu Cornel**, reprezentant al opoziţiei din ţara noastră, precum şi unele idei şi probleme de ordin politico-social, pe care le-au discutat prin prisma concepţiei lor naţional-ţărăniste. În legătură cu aceste întâlniri, recunoaşte că au avut continuitate şi au participat la ele între 3-7 persoane sau chiar mai multe, care sunt aceleaşi cu cele menţionate de noi că au participat la întâlnirile din mai şi iunie 1972.

În declaraţiile numitelor **Coconeţi Cornelia, Coconeţi Rada** şi **Anca Victor** se menţionează că, în primăvara anului 1972, la domiciliul lui **Coconeţi Victor** a avut loc o întâlnire între mai mulţi PNŢ-işti şi că Coconeţi Cornelia i-a atras atenţia fiului ei de periculozitatea unor asemenea acţiuni.

Aceste date confirmă materialele TO cu privire la întâlnirea din 10 mai 1972, când s-a pus problema stabilirii atitudinii programatice a PNŢ.

În vederea documentării şi curmării activităţii lor infracţionale, urmează ca Direcţia Cercetări Penale să înceapă urmărirea penală împotriva numiţilor: Coposu Cornel, Puiu Ion, Diaconescu Ion, Ionescu Nicolae Galbeni, Bratu Alexandru şi Borcea Ion-Ovidiu".

A.S.R.I. Fond "D", dosar 11.119, vol.5, f. 4-8

Citate din activitatea publicistică

În articolul intitulat "DEZASTRUL ECONOMIC AL GUVERNĂRII LIBERALE" (publicat în ziarul "România nouă" în 28 iulie 1936) scrie:

"Aveam datoria de a privi în faţă realitatea fără să dramatizăm criza economică şi financiară, care ameninţă să zdruncine aşezământul nostru social: Valuta e depreciată. Bugetul fiscal e dezechilibrat şi ireal. Unde e politica precisă, clară, în materie economică ? Unde e înarmarea ţării, din care regimul şi-a făcut o trambulină atât de exploatată ? Nimic centralizat , nimic realizat. Doar nesiguranţa şi confuzia pe toate planurile".

În articolul *"Care este adevărul ?"* (din 6 septembrie 1936) din ziarul "România nouă" cităm: ***"Ce-i cu Titulescu ? Pentru ce a fost îndepărtat Titulescu ? Se poate presupune că fostul ministru să fi fost mazilit doar din gelozia domnului Guţă, pentru prestigiul mare de care se bucură Titulescu ? Greu de crezut. Mai bine ne vine să credem că prezenţa Domnului Titulescu, în fruntea ministerului, stânjenea o anumită tendinţă de schimbare a unei orientări politice. Căci nimeni nu se îndoieşte că Domnul Titulescu n-ar fi admis o dată cu capul devieri de la linia noastră politică tradiţională".***

Un sever rechizitoriu se face regimului în comentarea încercării de asasinare, la Sighet, a vajnicului luptător Ilie Lazăr, în articolul intitulat: *"O să plătiţi cândva !"* (din "România nouă" la 4 decembrie 1935) în care Corneliu Coposu scrie:

"O să plătiţi cândva, toate abuzurile acestui regim nenorocit ! O să plătiţi tentativa de asasinat de la Sighet, o să plătiţi furturile de la urne, o să plătiţi înscenarea Skoda, o să plătiţi exploatarea colonială a provinciilor, o să plătiţi măsurile excepţionale, o să plătiţi toate nelegiuirile din umbră".

În primăvara anului 1940 Corneliu Coposu publică în editura "Luceafărul" un bine documentat şi elaborat material istoric, care răspunde propagandei revizioniste, sub titlul *"Ungaria ne cere pământul !"*, care s-a bucurat de o primire excepţională în ţară.

Stăpânit de revoltă dar şi plin de speranţă în viitor, scrie în articolul "Ardealul nostru" (din 11 octombrie 1940, publicat în ziarul "Ardealul") următoarele:

"Am fost biruiţi fără sabie. Am fost părăsiţi de conducătorii propriei noastre ţări. Am fost trădaţi de oameni care se cheamă români. Ardealul rupt ne cheamă. Nădejdea e numai la noi. Din catastrofa zilelor noastre să ne facem un îndemn. Ardealul răpit mai are Dumnezeu. Arbitrajul nedrept de la Viena a înfrânt prezentul. El n-a biruit trecutul, şi nu ne va putea încătuşa viitorul. Nu s-a născut pe lume om şi nu cunoaşte istoria popor care să ne întunece viitorul. Ardealul a fost vândut, dar n-a fost biruit. Din tragedia acestei zile să ne facem un îndemn. Nădejdea trebuie să ne călăuzească".

La sfârşitul lunii septembrie 1944, când trupele noastre au atacat această graniţă vremelnică care sfâşiase Transilvania, Corneliu Coposu a rostit o emoţionantă cuvântare la postul de radio Bucureşti, intitulată *"GÂNDURI PENTRU ARDEALUL DE NORD"* pe care a încheiat-o cu fraza:

"Şi când vom veni alături de bravii ostaşi ai armatei române să vă aducem libertatea şi tricolorul, din cripta de la Bocşa Română, Simion Bărnuţiu ne va răspunde cu freamătul ecoului de catedrală: «Am fost sub nemţi dar nu ne-am nemţit, am fost sub unguri dar nu ne-am ungurit»".

Temniţele lui

În anul 1948 sunt arestate şi condamnate soţia lui împreună cu sora ei mai mică, France, implicate într-un proces de "înaltă trădare" şi condamnate la 25 ani de Închisoare. France moare în Închisoarea Jilava, iar Arlette se stinge după 14 ani de detenţie. Corneliu Coposu aduce jertfa supremă pe altarul patriei, viaţa soţiei lui. În această perioadă, mama sa a fost permanent hărţuită şi purtată pe la securitate. Surorile lui au suferit persecuţii permanente: Cornelia, chimistă, a fost dată afară din serviciul de şefă a laboratorului uzinelor "Laromet" şi obligată să lucreze cu lopata la săpături; Flavia, economistă, a fost scoasă din slujba pe care o avea la Institutul Central de Statistică; Doina, farmacistă, a fost eliminată de la Spitalul Cantacuzino, iar Rodica, elevă, a fost dată afară din Şcoala Centrală. După arestarea lui Coposu, înainte de a fi arestată, soţia lui a fost evacuată din casă şi în apartamentul din şoseaua Jianu nr. 72 s-a instalat Avram Bunaciu, confiscând tot ce era în casă. Mama lui Corneliu Coposu şi familia ei, care locuiau în strada Heleşteului nr.19, au fost evacuate forţat şi mutate într-o casă părăsită din Calea Dudeşti. Membrii familiei au fost obligaţi să-şi câştige existenţa angajându-se la munci necalificate.

În 1955, fiind acuzatde sabotaj de către Borcea, comandantul lagărului Midia, Corneliu Coposu a replicat: *"Dumneavoastră aţi complotat împotriva patriei, serviţi interese străine. Noi ne iubim ţara. Am fost deţinuţi fără forme legale, fără mandate de arestare, fără acte de acuzare. Suntem deţinuţi fără mandat, pentru opiniile noastre, fără judecată, fără condamnare. Ne flămânziţi, ne chinuiţi, ne obligaţi să mâncăm şerpi, broaşte, câini, pisici şi ierburi. Ne ţineţi izolaţi, fără nici o legătură cu familiile. Cine e vinovat de cei şase morţi din detaşamentul nostru ? Cine-i vinovat de oamenii împuşcaţi sau infirmi ? Bateţi şi chinuiţi oameni nevinovaţi!"* Cosmici şi Borcea spumegau de mânie. *"Vreţi să ne omorâţi"*, a continuat Coposu, apăsat, violent. *"Torţionarii au plecat ţipând"*.

Trăsăturile spirituale

Personalitatea complexă a lui Corneliu Coposu întruneşte o îmbinare armonioasă de multiple calităţi. Este dotat de natură cu o strălucitoare inteligenţă, dublată de o putere de muncă deosebită. Tăria în luptă şi perseverenţa îndârjită pentru realizarea obiectivelor le are din belşug. Beneficiază de o cultură serioasă şi de facultatea de a sesiza realitatea. Cunoaşte suferinţele îndurate de poporul român. Este hotărât, dar şi blând, serios până la melancolie, ştie să aprecieze o glumă bună, sincer, loial şi cu inima deschisă, nu numai faţă de prieteni, dar şi faţă de adversari. Nu se lasă descurajat, nici înfricoşat de ameninţări sau calomnii şi uneltiri. Are o voinţă de fier în urmărirea obiectivelor capitale. În concepţia lui de viaţă, munca este ridicată la rang de dogmă. După revoluţie a uitat de existenţa dejunului. Seara întors acasă după peste 12 ore de muncă şi intense solicitări îşi continuă activitatea până în zori: corespondenţă, telefoane cu străinătatea şi chiar vizitatori nocturni.